

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Jibbe Willems
Titel	MAC
Jaar	2009
Uitvoering	Toneelschuur Haarlem / Michiel de Regt

Copyright (C) 2009 by Jibbe Willems

Dit is een tekstfragment uit MAC.

De hele tekst is als uitgave te verkrijgen bij www.theaterboek.nl

Als ik Amerikaan was, ik zou mezelf bij mijn nekvel grijpen en iedere ochtend opnieuw de dag in slingeren. Ik zou onoverwinnelijk zijn. Zoals vannacht. Vannacht was ik onoverwinnelijk. Vannacht één rode wijn gedronken. De Lege Plek en ik. Eén glas rode wijn als voorschot op het weekend om de week maar door te komen. Eén glas dat maar niet leeg raakte. Aan het eind van de eerste fles was mijn glas nóg half vol. Aan het eind van de tweede fles was ik onoverwinnelijk. En De Lege Plek begon hitsig te worden. Dat heeft ie altijd als ie... De Lege Plek, dat is mijn, ja, mijn vriend. Mijn... levenspartner...? Nou ja, ik word elke ochtend naast hem wakker, dus dan zal het wel de liefde van mijn leven zijn. En hij werd nogal... geil, wijn werkt bij hem als jeneverbessen in een olifant. Het duurt even, maar áls het binnenin hem begint te gisten... En ik was ook wel... ik had een wijntje op, voelde me wel prettig rozig, kon ook wel even wat opvulling gebruiken en ik dacht, goed, het is dan wel donderdag en ik moet eigenlijk gaan slapen maar, olé, pin me dan maar eens vast tegen die keukenkast, kleine matador van me. En hij gaat aan me zitten pulken en ik had zo'n ding met van die knoopjes helemaal van hier tot, nou ja, teveel voor dronken vingers in ieder geval, en dan krijgt ie haast, dus hij ramt me tegen het aanrecht en ik voel iets kraken, een wervel of iets, dus ik schreeuw AU! En hij trekt mijn broek omlaag en begint tegen me aan te rijden als, weet ik veel, 't zal wel voorspel zijn, en met de gesp van zijn riem stoot ie tegen m'n, ja, en m'n ruggenwervels kraken bij elke stoot tegen de rand van het aanrecht en terwijl hij me daar staat... aan te randen en ik tussen metaal en metaal geplet wordt en naar die verwrongen kop van hem kijk, waarmee hij dierlijke lust probeert uit te stralen maar die meer lijkt op een mentaal gehandicapte bever die zijn omgeknaagde boom op hem af ziet komen, schiet ik, ik kan er niets aan doen, schiet ik in de lach. En als er iets is dat een erectie in een vaatdoek doet veranderen is het een lachende vrouw. Regel één bij spontane seks; lach hem nooit uit.

Wat is er, doe ik het niet goed?

En ik denk, jesus, hij gaat toch niet praten, want daar droog ik dus echt meteen van op en ik voel de tempelpoorten al sluiten, dus zeg ik, voordat die beverblik volledig uit zijn ogen is verdwenen, zeg ik, 'nee liefje, je bent alleen een beetje ruw. 't Is een zacht beestje, straks kneust ze nog.'

't Is dat kutding dat je aan hebt, jij draag altijd van die onmogelijke kleren.

'Zal ik 'm voor je uittrekken liefje.'

De beverblik trekt weer over zijn gezicht.

'Kijk, hier is mijn zachte beestje.'

Nee, daar is je geile beestje.

'Ja. Hier is mijn geile beestje en hier zijn mijn geile handjes en hier zijn mijn geile vingertjes.'

't Is een smerig beestje.

Op zijn beverkop komt iets van wraak te liggen, maar wraak maakt mannen lelijk en dít windt me op de een of andere manier op. De poorten van de tempel zwaaien weer open, de bazuinblazers komen al naar buiten, klaar om zo het halleluja te schallen.

Heel smerig.

't Is een heel smerig beestje. Je hebt van je leven nog niet zo'n smerig beestje gezien. 't Beestje moet eens grondig worden schoongespoeld.

Dan moet je het douchen.

'Ja.'

Laat mij je douchen. Ik heb een grote douche in mijn broek. Met een grote douchekop, voor je vieze geile beestje. En jij moet die douche met je vieze geile vingertjes maar eens uitpakken.

Ik sjar zijn riem los, ruk zijn rits open en laat zijn broek op zijn enkels vallen.

Kijk nou eens, zegt ie, er gebeurt helemaal niets.

Als een hond staat ie voor me, met zijn staart tussen de benen, en hij wacht af. Natuurlijk, hij zal eens initiatief tonen. Hij wacht zo vaak af dat ik denk dat 'ie verbaasd zou zijn als het leven voorbij is. O, waren we al begonnen dan? Zal 'ie kuchen en hij hoest zijn laatste adem uit. De kuch kietelt zijn keel en hij sterft. Zo klein kan de dood zijn; een kriebel in de keel. En hij staat zo dom voor me, met die beverkop en die kwispelloze staart tussen zijn benen dat ik, sorry sorry sorry, weer begin te lachen.

Wat is er nou?

En ik wil hem vastpakken. Ik wil hem groot maken en ik wil dat de bever mijn beest temt, gooi de zweep er maar over, doe me pijn.

Ik ga daar niet in.

'...wat?...'

Het is daar smerig. Je beestje stinkt. 't Stinkt naar stervend beestje daar. Het stinkt naar bederf, daar helpt geen zeep meer tegen. We zullen het in moeten pakken, om de rot te stoppen, om te voorkomen dat de rot om zich heen gaat slaan. Bederf is besmettelijk, straks bederf je mij. We moeten het beestje inpakken, voor het te laat is.

Hij pakt een rol vershoudfolie uit de keukenla.

We moeten je beestje inwickelen, om de houdbaarheidsdatum ietwat de toekomst in te schuiven. Om ervoor te zorgen dat het de andere waren niet besmet.

'Ik ben geen sandwich.'

Je bent aan het rotten. Voor je het weet komen er wormpjes uit je beestje, dan is er niets meer aan te doen. We moeten snel handelen, voor het te laat is.

Ik ben een sandwich. En als het me niet lukt een mond te vinden die me naar binnen wil schuiven, moet ik mezelf conserveren. Hij wikkelt de folie om mijn... middel, maakt een paar achtjes via mijn benen en kijkt tevreden naar het resultaat.

Zo, zegt 'ie, 't is niet veel, maar het is het beste wat we op deze korte termijn kunnen doen. Later kijken we wel verder, maar voor vannacht kunnen we rustig gaan slapen.

En met zijn broek nog op zijn enkels waggelt hij naar de slaapkamer. Nog geen minuut later hoor ik hem snurken. Ik voel me op slag een stuk minder onoverwinnelijk.

Dat zou een Amerikaan dus niet gebeuren. Die zou d'r perfecte lijf op de keukentafel werpen en zich in één vloeiende beweging laten penetreren. Ze zou haar witte tanden bloot lachen, zo breed dat de fonkels ervan af vallen, en haar hart zou het ritme van het stoten aannemen. Steeds harder, steeds sneller. En ze komt klaar nog voor ze aan een orgasme dácht, en terwijl ze gaat, nóg een keer en nóg een keer, ze is allang gestopt met tellen, draait de camera weg en begint de aftiteling over het scherm te lopen, want voor een Amerikaan loopt iedere avond af met een happy end.

Ik stond in de keuken met een rol cellofaan om mijn middel en kreeg een open einde. Ik ben de trap opgewankeld en in bed gestort. Alleen de slaap kon nog een einde aan die avond maken.